

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 8 kwietnia 2020 r roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. odmówił A. T. prawa do świadczenia uzupełniającego, wskazując jako podstawę rozstrzygnięcia orzeczenie lekarza orzecznika ZUS, który orzekł, że wnioskodawca nie jest niezdolny do samodzielnej egzystencji. (decyzja – akta ZUS)

W dniu 20 maja 2020 roku wnioskodawca złożył odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, wskazując, iż samodzielnie nie jest w stanie wypowiedzieć się co do swojej choroby. (odwołanie k. 3)

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy podniósł, iż wnioskodawca nie złożył sprzeciwu od orzeczenia Lekarza Orzecznika ZUS do Komisji Lekarskiej, a zatem odwołanie powinno być odrzucone. (odpowiedź na odwołanie – k. 4)

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 17 stycznia 2020 r A. T. złożył wniosek o świadczenie uzupełniające./okoliczność bezsporna/

Lekarz orzecznik Zakładu Ubezpieczeń Społecznych orzeczeniem z dnia 13 marca 2020 r wskazał, że wnioskodawca jest trwale całkowicie niezdolny do pracy i nie jest niezdolny do samodzielnej egzystencji. Orzeczenie zawierało pouczenie o prawie wniesienia sprzeciwu do komisji lekarskiej ZUS oraz skutkach jego niewniesienia. Wnioskodawca potwierdził odbiór orzeczenia w tym samym dniu.

(orzeczenie lekarza orzecznika ZUS- w aktach rentowych – k. 147)

Wnioskodawca nie złożył sprzeciwu do komisji lekarskiej.

(okoliczność bezsporna)

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 14 ust. 2a. i 2b ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U.2020 poz.53 j.t.) od orzeczenia lekarza orzecznika osobie zainteresowanej przysługuje sprzeciw do komisji lekarskiej Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, w ciągu 14 dni od dnia doręczenia tego orzeczenia. Sprzeciw wnosi się za pośrednictwem jednostki organizacyjnej Zakładu właściwej ze względu na miejsce zamieszkania osoby zainteresowanej.

Stosownie do treści art. 477⁹§ 3¹ kpc Sąd odrzuci odwołanie w sprawie o świadczenie z ubezpieczeń społecznych, do którego prawo jest uzależnione od stwierdzenia niezdolności do pracy lub niezdolności do samodzielnej egzystencji albo stwierdzenia stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu, jeżeli podstawę do wydania decyzji stanowi orzeczenie lekarza orzecznika Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, a osoba zainteresowana nie wniosła sprzeciwu od tego orzeczenia do komisji lekarskiej Zakładu Ubezpieczeń Społecznych i odwołanie jest oparte wyłącznie na zarzutach dotyczących tego orzeczenia. Jeżeli odwołanie opiera się także na zarzucie nierozpatrzenia wniesionego po terminie sprzeciwu od tego orzeczenia, a wniesienie sprzeciwu po terminie nastąpiło z przyczyn niezależnych od osoby zainteresowanej, sąd uchyla decyzję, przekazuje sprawę do ponownego rozpoznania organowi rentowemu i umarza postępowanie. W takim przypadku organ rentowy kieruje sprzeciw do rozpatrzenia do komisji lekarskiej Zakładu Ubezpieczeń Społecznych.

Wnioskodawca nie wyczerpał trybu przewidzianego w art.14 ust.2a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Nie wniósł w terminie 14 dni od dnia doręczenia tego orzeczenia sprzeciwu od orzeczenia lekarza orzecznika ZUS do komisji lekarskiej organu rentowego, a odwołanie to jest oparte na kwestionowaniu orzeczenia lekarza orzecznika ZUS, wskazuje bowiem na swój stan zdrowia.

Wniesienie odwołania od decyzji ZUS opartego wyłącznie na zarzutach dotyczących tego orzeczenia, przy braku sprzeciwu od orzeczenia lekarza orzecznika do komisji lekarskiej ZUS, powoduje odrzucenie tegoż odwołania i eliminuje możliwość przeniesienia sporu na drogę sądową. /por. w tym zakresie wyrok S.A. w Katowicach z dnia 6.11.2007 r, III AUa 328/07, Lex nr 399971, uchwała SN z dnia 15 marca 2006 r, II UZP 17/05, OSNP 2006/15 – 16/245/

Mając powyższe na uwadze Sąd orzekł jak w sentencji.